

Dret de Vaga

Ara fa gairebé 3 anys, el 2 d'abril del 2013, el secretari general de Nacions Unides Ban Ki-moon va visitar el nostre país per primera vegada des de la nostra adhesió com a membre de l'organització al 1993. Aquesta visita històrica era una ocasió perfecta per mostrar el nostre compromís vers l'ONU, i el cap de Govern Antoni Martí va prometre i es va comprometre davant del nostre molt il·lustre visitant que el Consell General regularia el dret de vaga a fi de poder adherir-se al pacte internacional sobre drets econòmics, socials i culturals de l'ONU i complir del tot amb la Declaració Universal dels Drets Humans.

A l'octubre del 2014, responent a la pregunta de la consellera general de SDP, Silvia Bonet, en una sessió del Consell General, l'aleshores ministre de Justícia i Interior, Xavier Espot, es va tornar a comprometre en seu parlamentària, a la regulació d'aquest dret, sigui per ell mateix o inclòs en una llei més àmplia de regulació del conflicte col·lectiu.

Van passar les eleccions generals i aquí estem, tres anys després. Els actors principals segueixen sent els mateixos, tot i que ja portem un any amb una nova legislatura. En canvi segueix sense aparèixer aquesta regulació del dret de vaga dins de l'agenda política del Consell General impulsada per DA. Hi ha hagut temps i recursos suficients per fer-ho però, pel que sembla, la voluntat política està absent. La paraula donada aleshores pel cap de Govern, que a més va tenir un veritable ressò internacional, no el comprometia sols a ell o al seu partit, sinó que comprometia al conjunt del país. L'incompliment d'aquella promesa, després de tant de temps, no fa més que posar en dubte la nostra credibilitat davant de les instàncies internacionals quan estem immersos en la negociació amb la UE per l'acord d'associació.

En un article recent, l'escriptor i articulista Arseni Sugranyes confessava que el "rebenta tant quan la correcció política deixa de posar-se al servei de la dignitat de les persones" i aquesta passa "a ser explotada o manipulada per les institucions, les corporacions i les empreses per amagar, justament, la seva pròpia indignitat". No puc estar-hi més d'acord i aquest és un exemple clar d'aquesta indignitat que avui en dia fa que encara no tinguem ben assegurat un dret fonamental com el dret de vaga tot i estar recollit des de fa 23 anys en la nostra Constitució.

Quant de temps més haurem d'esperar per corregir aquesta situació? Quant de temps més haurem d'esperar per honorar la paraula donada a la ciutadania pròpia i a la de tot el món? No podem posar-hi més excuses, i per molt que les promeses fetes potser van ser més fruit de la voluntat de quedar bé que per convicció real per part de qui les va fer, estem tots dins de l'obligació de complir-les, sense més dilacions.